

Omkijken met gevoel van dankbaarheid

Zuster Melania blij met bereiken mijlpaal sponsorgeld

VIANEN | Voorgoed terugkeren naar Nederland viel zuster Melania Kraaijkamp (82) destijds zwaar, na bijna vijftig jaar werken met weeskinderen in het Afrikaanse Malawi. In haar geboorteplaats Vianen vertelt de kranige zuster over deze pioniers-tijd.

ASTRID PEL

Dat er onlangs een mijlpaal is bereikt van 150.000 euro aan sponsorgeld voor het kindertehuis Jacaranda, stemt haar vrolijk. Al is ze dan zelf niet meer werkzaam in Malawi, zuster Melania is nog steeds betrokken bij het wel en wel van de arme kinderen in het weeshuis dat zij vijftig jaar geleden stichtte.

„In Vianen woonde ik in de Molenstraat. Ik ging naar het klooster van de congregatie van Onze Lieve Vrouw van Amersfoort. Het liefste wilde ik naar Indonesië, maar daar waren de politiole acties bezig. Toen er missionarissen naar Malawi gingen, zat ik bij de eerste groep van zes die daar gingen pionieren. De eerste periode duurde zeven jaar. Daarna gingen we om de drie jaar een paar maanden met verlof naar Nederland.”

Koffertje

En pionieren was het. In 1959 begonnen de zusters hun missie voor de weeskinderen in een oud huis. „Er waren wat kamers met een rijtje bedden. Alles wat de kinderen hadden, was een koffertje onder hun bed met wat schamele bezittingen. Buiten was er een kraan voor baden en koken. Alles was heel primitief, maar de sfeer was warm en de kinderen, van wie de meesten hun ouders verloren hadden, kregen van ons liefde en aandacht.”

▲ Zuster Melania Kraaijkamp is blij dat haar werk voor het kindertehuis in Malawi wordt voortgezet door vrijwilligers in Vianen. FOTO WILLIAM HOOGTEYLING

Hierna kregen zij een beter huis en werd ook nog een ziekenhuis met kraamafdeling gebouwd.

Bij haar intreden in het klooster in Amersfoort kreeg zij de naam Melania, omdat de Heilige Melania patrones is van het ontwikkelingswerk voor de vrouw en het meisje in ontwikkelingslanden. „Alleen mijn

familie zegt nog tante Annie tegen me,” zegt ze lachend. Ze is klein van stuk, onberispelijk gekleed en het kettinkje met kruis springt in het oog.

In mei 2006 ging ze voorgoed terug naar Nederland. „De dag voordat ik het vliegtuig in moest, gaf ik nog kookles aan de kinderen. Het afscheid was zwaar. In 2009 ben ik terug geweest. Dat heeft me gek genoeg erg geholpen om hier weer te aarden in Nederland.”

Het mooiste voor zuster Melania is als ze verneemt dat kinderen goed terecht zijn gekomen. „De weeskinderen uit de diepte halen lukt niet altijd. Maar als je hoort dat de een verpleegster is, de ander loodgieter of timmerman en een jongen zelfs bij Coca-Cola werkt, dan ben ik daar heel dankbaar en blij om.”

Alles was heel primitief, maar de kinderen kregen liefde en aandacht

—zuster Melania (82)

MENSEN MET MISSIE

Dubbele mijlpaal

De stichting Mensen met een Missie Vianen e.o. heeft een dubbele mijlpaal bereikt: twintig jaar lang zet ze zich in voor onder meer het kindertehuis Jacaranda, dat zuster Melania in 1959 stichtte. Daarnaast is de teller van de verzamelde sponsorbedragen de 150.000 euro gepasseerd. Meer info is te krijgen bij Gerard Pater via mmm-vianen@kpnmail.nl.

Historie verstopt in kelder Oudheidkamer

HANS-PAUL ANDRIESEN

MONTFOORT | De transportfiets van voddeman Jacob Kijzer, een ambtsketen en een antieke potkachel. Zo maar wat voorwerpen uit de bonte verzameling van de Oudheidkamer Montfoort.

In de kelder van het Stadskantoor ligt tastbare geschiedenis van Montfoort weggestopt. In dit kamertje van vier bij vier liggen zeker duizend voorwerpen. Het is niet het officiële gemeentearchief, dat is in het Streekarchief in Woerden.

Midden in de chaos zitten de drie schatbewaarders aan een houten tafel: de vrijwilligers Fré Doop (66), Bernhard Weber (72) en Theo Stolker (73). Samen bestieren ze de Oudheidkamer. Elke dinsdagmorgen zijn ze er aan het werk en belangstellenden kunnen dan op afspraak een blik werpen op de collectie. „We leiden helaas een wat slapend bestaan,” zegt Weber. „Eeuwig zonde dat we deze spullen niet permanent

▲ Bernhard Weber showt paardensloffen, die moesten voorkomen dat deze dieren wegzakten in de modder. FOTO AD

kunnen tentoonstellen. We zoeken al tien jaar een ruimte. Maar dat lukt niet met een budget van een paar honderd euro. De hoop hebben we nu gevestigd op een weldoener.”

Een paar jaar geleden heeft een werkgroep met burgemeester Jansen de mogelijkheden van een museumpje onderzocht. „Daarvoor leven we net in het verkeerde tijd-

perk. Je ziet dat overal op cultuur wordt bezuinigd,” zegt Doop. Twee keer per jaar treedt het trio naar buiten met een selectie van de collectie. Pronkstuk is de transportfiets van de legendarische voddendoer Jacob Kijzer (1894-1978). Hij fietste langs de boerderijen van Montfoort, IJsselstein en Cattenbroek op zoek naar handel. Het is een authentieke Ermofiets, gemaakt door de Eerste Rijwielabriek Montfoort. De Joodse handelaar woonde samen met zijn zus en overleefde de oorlog door onder te duiken. Op 75-jarige leeftijd stopte hij, er was geen opvolger.

Zonde

Oprichter van de Oudheidkamer in 1894 is burgemeester Willem Johan van Erpers Roijaards (1855-1929). Hij vond het zonde dat zijn plaatsgenoten oude spullen wegdeden en opende op zolder van het Oude Stadhuis een Museum voor Oudheden, dat jarenlang functioneerde.

EVEN VRAGEN AAN

John van Norden
—Leider hoogterredingsteam

‘Je eerste fout kan meteen je laatste zijn’

Een medewerker van De Heus Diervoeders op Lage Weide viel afgelopen zaterdag 10 meter naar beneden in een silo. Het H-team van de brandweer ging erop af.

Geen hoogtevrees zeker?

„Een beetje, want helemaal geen is ook gevaarlijk. Het zorgt ervoor dat je het touw twee keer controleert. Je eerste fout kan je laatste zijn.”

Wat zijn dat voor mensen in het hoogterredingsteam?

„Zestien man uit de regio, werkend bij de brandweer. En ervaring met hoogte door hun werk bij Defensie, als verzorger van bomen of bergsporter. Nee, geen durfals. Die maken sneller fouten. Dan liever mannen met lef.”

Voor wat voor klussen?

„Als er een groot hoogte- of diepteverschil moet worden overbrugd. Besloten ruimte kan ook. Denk aan een gestrande glazenwasser, een zieke machinist in een torenkraan of een in een liftschacht gevallen man. Keer of vier per jaar worden wij opgeroepen.”

En nu iemand in een silo?

„Ja. Stalen kokor van zo'n 15 meter hoog met slechts een mangat bovenin en beneden een gat waar het product uit komt. De man overleefde de val van 10 meter omdat hij in veevoeder terecht kwam.”

Hoe kregen jullie hem eruit?

„Een verpleegkundige en een van onze mannen zijn afgeleid en hebben het slachtoffer van kont tot kruin gefixeerd met rugspalk en gordel en opgehesen. Door zo'n smalle silo past geen gewone brancard. Na minuut of 40 was hij eruit.”

Heftigste inzet in 5 jaar tijd?

„Nee, maar wel precies een situatie waarvoor we zijn opgericht. Zonder ons team had het allemaal veel langer geduurd.”

Bestaansrecht bewezen?

„Ik vind van wel. Er zijn vier H-teams in ons land. Negen van de tien keer zijn we binnen een uur ter plekke. Indien nodig vliegen we naar Groningen.”

HANS VAN DEN HAM